

изпъват нозе във въздуха. Един бял жребец тича тревожно насам-натам и носи на седлото си конник без глава. Бледи звезди почват да се оглеждат в тъмните локви кръв. Българите се прегръщат и плачат от радост. Те не могат да повярват на чудото, което бе станало. Родина им бе спасена. Бог ги бе запазил. Бе им дарил нечувана до сега победа.

Архимандрит Иоаким облсужва молебен на открито. Всички се събират около него, гологлави, смирени, със скърстени в благодарност ръце. Заграден от живите си войводи, Иоан Асен е свел чело в дълбоко благо-
честие. Сърцето му у препълнено с благодарности

Светите 40 мъченици им бяха дали помощта си.

Той ^иколиници, заедно с цялата си войска.

И отправи смирено възхвала томува, без когото ни дума, ни дело се изпълнява.

Боят бе траял цял ден. Надвечер в лагера на победителите лумнаха огньовете. Целебници диреха ранените и ги превързваха, след като изваждаха остатъците от стрели и желязо. Други погребваха мъртвите, за да не избухнат болести от изоставената леш. Трети стояха на стража край обезоръжените пленници и водеха разговори с тях. Подхвърляха им ~~жж~~закачки и насмишки, укори или закани. Ромей и наемници тръпнеха, безропотно примирени с тежкия си жребей. Затворен в шатрата си, заедно с императрицата и децата, отрупан със железни вериги кир Тодор изживяваше последните си мигове, смръзен в нечовешка уплаха.

Какво го очакваше? Смърт? Робство?

А едно бе сигурно: на пленен чужд ^{вожд}обичаят налагаше да бъдат извадени очите. И той гледаше със спсвито сърце, за последен път, образа на близките си, сякаш искаше да ги запечати завинаги в паметта си.

Императрица Мария и децата се бяха притиснали край него, разтърсвани от глухи и отчаяни ридания.